

[Arne Bjerregaard]

Derfor er det da beklageligt, at et flertal ikke ønsker at være med til at vedtage en ajourføring af den nuværende sats på 1.000 kr. Nu er det 18 år siden, den er ændret, så de 3.000 kr. ligger jo langt under det, det i grunden skulle reguleres til. Vi har været forsigtige, i det håb at der nu var en mulighed, da venstre var kommet med i regeringen, for, at det kunne gennemføres. Men jeg måtte jo straks notere, at skatteministeren ikke mente, at tiden var inde til disse fradrag. Det mente venstre dog klart og tydeligt i fjor, og det fremgik jo også af hr. Jeppe Kristensens tale, at de før var gået ind for det, og så sent som i 1978 gav venstre klart tilsagn om at ville støtte en forhøjelse til 3.000 kr.

Nok en gang må vi notere, at når der fremsættes forslag, som venstre tidligere har villet støtte, så er de blevet så bundet i denne regering af socialdemokratiet, at de ikke har mulighed for at støtte endda ganske små forbedringer, som de tidligere ville have støttet. Det er beklageligt, at venstre på denne måde er blevet så bastet og bundet, at de må følge socialdemokratiet, for socialdemokratiet gav jo sidste år klart udtryk for, at de ikke vil støtte forslaget. Altså er det ikke det omvendte, der er sket, at socialdemokratiet måtte følge venstre, men derimod at venstre måtte følge socialdemokratiet, og det beklager vi meget i kristeligt folkeparti.

Til dem, som har sagt, at man ikke vil forøge fradragene, for dem skal vi afskaffe, må jeg sige det samme som i fjor, da man også sagde, at de skulle afskaffes, nemlig at vi ikke har fået afskaffet en pind af vores fradrag og får det sandsynligvis ikke foreløbig. Ja men så er vi da nødt til at fremlægge vores forslag i overensstemmelse med den lovgivning, der er i øjeblikket, og ikke en hypotetisk lovgivning. I al fald har det da vist sig, at socialdemokratiet ikke har haft mulighed for at ændre fradragreglerne, og jeg vil da tvivle på, at det i den nuværende situation skulle være muligt at ændre fradragreglerne. Derfor kan jeg ikke forstå, at man harcelerer over, at vi fremsætter forslag om ændring af den nuværende skattelovgivning og ikke en lovgivning, som ligger 10-20-30 år frem i tiden. Man har i al fald snakket om en fradragssanering de sidste 15 år, så vidt jeg husker, og der er altså ikke sket noget endnu.

Med hensyn til hr. Glistrups oratoriske fremførelse heroppefra om indkomstkatten i

almindelighed og dens nederdrægtighed skal jeg kun notere den første sætning, at en nedsættelse af indkomstkatten ligger i dette forslag, og det er da glædeligt. Jeg må altså notere, at hr. Glistrup erkender, at der her ligger en nedsættelse af indkomstkatten. Da det sådan set er fremskridtspartiets væsentligste intention i dette ting at få denne nedsat eller fjernet, så burde man da støtte forslaget i stedet for at ride den samme kæphest, at det kun kan ske ved at forhøje bundfradraget. Man kan jo lige så godt begynde fra den anden ende, når man selv noterer, at det er en nedsættelse af indkomstbeskatningen.

Jeg må altså desværre erkende, at fremskridtspartiet heller ikke ønsker at være med, så kredsen fra sidst er skrumpet ind. Men jeg skal da takke de konservative og CD for velvillig modtagelse af forslaget. At kommunisterne ikke vil være med, er jeg helt klar over, det havde jeg heller ikke forventet, og talen var sådan set heller ikke ny.

Med hensyn til hr. Bernhard Baunsgaards argumentation imod forslaget, ja, så har jeg hørt den 117 gange. Nu er jeg snart træt af at gentage, at dette ikke har noget med sociallovgivning at gøre. Det er ikke noget, folk skal have; det er noget, folk skal betale til noget. Selvfølgelig kan det da være sådan, hvis de to har forskellige indkomster, at hvis de betaler 1.000 kr. hver, så får den ene en skattelettelse på 700 kr. og den anden kun en skattelettelse på 400 kr. Det erkender jeg, men begge to skal jo af med pengene. Efter dette forslag var det da tænkeligt, at den, der fik den største skattelettelse, ville give de fleste penge. Hvis den, der havde den mindste skattelettelse ved at give dette, gav 1.000 kr., og den, der havde den største, ville sige: nå ja, men jeg kan betale noget mere, og så gav 3.000 kr., så var det i al fald den rige, som kom til at betale mest, og sådan er det jo almindeligvis, det foregår. Der er absolut ikke noget socialt i dette for givningen, det er en udgift for begge parter.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er et statstilskud, der er tale om her, til støtte af et ideelt formål. Man giver 70 pct. til den, der har lettest ved at klare støtten, og 40 pct. til den, der har sværest ved at